

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΑΛΕΞΗΣ ΠΑΠΑΧΕΛΑΣ

Τι ντροπή...

Πολλά είναι τα λάθη που μπορεί κανείς να καταλογίσει στην τρόικα και την ελληνική της συνταγή. Σε ένα πράγμα, όμως, είχε και έχει σίγουρα δίκιο: στην ανάγκη νοικοκυρέματος και επιβολής αξιοκρατίας στο Δημόσιο. Είναι ντροπή για το ελληνικό πολιτικό σύστημα ότι πρέπει να έλθει η τρόικα για να μας επιβάλει να γίνουμε ένα κανονικό ευρωπαϊκό κράτος. Χρειάστηκαν χρόνια για να μάθουν ο πρωθυπουργός της χώρας και οι αρμόδιες αρχές πόσοι είναι οι εργαζόμενοι στο ευρύτερο Δημόσιο, πόσο πληρώνονται, ποια είναι τα επιδόματά τους κ.λπ. Και ακόμη δεν είναι τελειώς βέβαιο ότι έχουμε την πλήρη και ακριβή εικόνα. Καλύφθηκαν, όμως, πίσω από το επιχείρημα της «εθνικής κυριαρχίας» συνδικαλιστές, κομματικοί παράγοντες,

φαύλοι πολιτικοί οι οποίοι ηρνούντο για –πατριωτικούς δήθεν λόγους– να δώσουν στοιχεία και νούμερα. Υπήρξαν άνθρωποι από ελεγκτικές εταιρείες ή δημόσιες υπηρεσίες οι οποίοι δέχθηκαν πολύ σοβαρές απειλές επειδή επέμεναν να συγκεντρώσουν στοιχεία. Και βέβαια, όποιος άκουγε για σχέδιο κατανομής προσωπικού, οργανογράμματα staffing plan κ.λπ. γελούσε με την καρδιά του. Πίσω από την «εθνική κυριαρχία» κρύβονταν και οι εκπρόσωποι του πολιτικού συστήματος, που ήθελαν να διορίζουν δικούς τους εφόρους σε κρίσιμες θέσεις, γενικούς διευθυντές, διοικητές νοσοκομείων κ.λπ. Το οργεον ήταν μία εξαιρετική πρωτοβουλία, μόνο που στο τέλος, τους διορισμούς τους έκανε το αόρατο μαγικό χερίδι του βαθέος ΠΑΣΟΚ, με ελά-

χιστες εξαιρέσεις. Και εκεί όρθωσε το ανάστημά του το εγχώριο σύστημα με το ατράνταχτο επιχείρημα «δεν θα μας πει η τρόικα ποιον θα διορίσουμε πού». Έχουν γίνει πράγματα, υπάρχει πρόδος, δεν πρέπει να είμαστε ισοπεδωτικοί. Κινδυνεύουμε όμως τώρα να κυλήσουμε στη δεκαετία του 1980, όταν φτάσαμε στο σημείο να διορίζονται αρχηγοί στις Ενοπλες Δυνάμεις αφότου είχαν αποστρατευθεί και αφού πέρασαν από την Κεντρική Επιτροπή κάποιου κόμματος. Έχει χαθεί ο έλεγχος και ο κ. Τσίπρας έχει ευθύνη να σταματήσει το ρεσάλτο που εκτυλίσσεται μπροστά στα μάτια μας. Το είπε κομψά και εύστοχα ο «κορυφαίος Ευρωπαίος αξιωματούχος»: «Καταλαβαίνουμε ότι αυτή η κυβέρνηση βιάζεται να διορίσει όσους μπο-

ρεί γιατί το ΠΑΣΟΚ και η Ν.Δ. είχαν χρόνια που διόριζαν. Αλλά το έχουν παρατραβήξει!». Σε μία ιδεατή χώρα θα ήταν τέλειο δύο νέοι πολιτικοί, με διαφορετικές καταβολές, να συμφωνούσαν να βάλουν τέρμα σε αυτό το αίσχος που ζούμε. Ο κ. Τσίπρας γιατί με την έως τώρα πρακτική του ακυρώνει ό,τι νεωτερικότερο ή φρέσκο υποτίθεται ότι θα έφερνε στο τραπέζι, ο κ. Μησοτάκης γιατί θα σηματοδοτούσε μία νέα εποχή από αυτήν που το κόμμα –ίσως και η οικογένειά του– συμβόλιζε στο παρελθόν. Ξέρω ότι ακούγεται γραφικό. Μέχρι να καταλάβουμε ως χώρα πόσο γραφικοί γινόμαστε με τα πολιτικά ήθη και έθιμά μας, θα χρειαστεί να μας «πιέσει» η τρόικα για τα αυτονόητα. Τι ντροπή...

ΑΥΓΗ

Κόμματα... καναλάρχες

Οι βαρόνοι των μίντια και τα διαπλεκόμενα κόμματα πάγαιναν χέρι - χέρι για 25 χρόνια. Αυτή την αδιατάρακτη σχέση ποτέ και κανείς δεν είχε μπορέσει να την κλονίσει μέχρι σήμερα.

Τα κόμματα που μάχονταν το σύστημα αυτό δεν είχαν τη δύναμη να αλλάξουν το καθεστώς που είχε επιβληθεί. Όμως τα πράγματα άλλαξαν. Η αριστερή κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ εδώ και έναν χρόνο επιμένει στον δρόμο που είχε χαράξει προεκλογικά αναφορικά με το τρίγωνο της διαπλοκής.

Από την πρώτη στιγμή οι διαπλεκόμενοι μιντιάρχες σχεδίαζαν και τα κόμματα της διαπλοκής εκτελούσαν το λυσσαλέο σχέδιο προπαγάνδας κατά της κυβέρνησης. Πάλεψαν με νύχια και με δόντια ενάντια σε αυτόν τον νόμο από την αρχή, αλλά δεν τα κατάφεραν. Ο νόμος πέρασε.

Χθες έδωσαν την ύστατη μάχη για να μην συγκροτηθεί το ΕΣΡ, προκειμένου να μην γίνει ο διαγωνισμός για τις συχνότητες. Ήταν το τελευταίο προπύργιό τους για να μην χάσουν τον πόλεμο.

Και πάλι δεν τους πέρασε, αφού η κυβέρνηση θα ξεπεράσει τον προσωρινό σκόπελο από τη μη συγκρότηση του ΕΣΡ, αφού, όπως προανήγγειλε ο υπουργός Επικρατείας, ετοιμάζεται νομοθετική παρέμβαση που

θα επιτρέψει να γίνει ο διαγωνισμός.

Ναι, η σχέση των διαπλεκόμενων κομμάτων με τους μιντιάρχες κανείς δεν μπόρεσε να την κλονίσει, αλλά τουλάχιστον αυτή τη φορά ξεγυμνώθηκαν πολιτικά.

Όχι επειδή πάνε για πρώτη φορά κόντρα στους δανειστές, αφού η υποχρέωση για διεξαγωγή διαγωνισμού απορρέει από τη συμφωνία της Ελλάδας με τους εταίρους, αλλά κυρίως διότι πάει κόντρα στο δημόσιο συμφέρον. Είναι ύψιστο δημόσιο συμφέρον να υπάρχει νόμος που θα ρυθμίζει το καθεστώς των καναλιών ώστε να μην μπορούν να λειτουργούν όπως θέλουν.

Είναι προς το δημόσιο συμφέρον τα χρήματα που θα συγκεντρωθούν από τη δημοπράτηση των καναλιών να μπου στα ταμεία του κράτους. Στη Ν.Δ. (είτε ως Ακροδεξιά, είτε ως Δεξιά, είτε ως Κεντροδεξιά) και στα άλλα διαπλεκόμενα κόμματα προφανώς δεν κιάγεται καρφάκι, γιατί δεν τους ενδιαφέρει το δημόσιο συμφέρον, αλλά μόνο τα πολιτικά σχέδια που έχουν. Όπως δεν τους κιάγεται καρφάκι όταν έδιναν τα θαλασσοδάνεια στη διαπλοκή και χρέωναν τη χώρα.

Η διαπλοκή γι' αυτούς ήταν και είναι ζήτημα επιβίωσης. Δεν ξέρουν να λειτουργούν ο ένας χωρίς τον άλλο.

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ ΤΑΣΟΣ ΠΑΠΠΑΣ

Ο βρεγμένος δεν φοβάται τις ροχάλες

Αν κρίνουμε από τις καταγγελίες των κομμάτων της αντιπολίτευσης και από τον θόρυβο που έχουν σπρώξει ορισμένα μέσα ενημέρωσης με μεγάλη παράδοση στο άθλημα της διαπλοκής, η σημερινή κυβέρνηση είναι η πιο διεφθαρμένη που γνώρισε ο τόπος την περίοδο της μεταπολίτευσης. Μέσα σ' έναν χρόνο, σαν έτοιμοι από καιρό, οι δαίμονες του αριστερού εξτρεμισμού και του φαύλου κρατισμού κατάφεραν να οργανώσουν ένα εκτεταμένο πελατειακό σύστημα που δεν έχει να ζηλέψει τίποτε από τα δίκτυα επιρροής, εξαγοράς και χειραγώγησης που είχαν στήσει οι προηγούμενοι τις δεκαετίες που ήταν στα πράγματα.

Διορίζουν μαζικά τα δικά τους παιδιά, έχουν ξεφυλίσει τις έννοιες της διαφάνειας και της αξιοκρατίας, οι υπουργοί νομοθετούν με τέτοιο τρόπο ώστε να εξυπηρετήσουν τα επαγγελματικά συμφέροντά τους και κορυφαία στελέχη δημιουργούν γραφεία εξυπηρέτησης (με το αζημίωτο φυσικά) υποψήφιων επενδυτών. Κάποιες από τις κατηγορίες είναι αβάσιμες και δεν αντέχουν στη βάσανο της περαιτέρω διερεύνησης γιατί στηρίζονται μόνο σε φήμες και προφανείς πολιτικές σκοπιμότητες, άλλες εύκολα μπορείς να τις κατατάξεις στην κατηγορία του εκβιασμού γνωρίζοντας το κακόφημο παρελθόν των δραστών και ορισμένες αποσύρονται από την κυκλοφορία ύστερα από λίγο και αφού έχουν δηλητηριάσει την πολιτική ζωή,

με τους θύτες να ζητούν ταπεινά συγγνώμη δημοσίως γιατί έχουν απειληθεί με αγωγές και μηνύσεις.

Η δουλειά όμως έχει γίνει, γιατί αυτό που μένει στην ατμόσφαιρα δεν είναι η διάψευση και οι συγγνώμες, αλλά η βροντώδης καταγγελία και ο βιτριολικός ψιθύρος. Ο στόχος της συγκεκριμένης εκστρατείας, η οποία δεν ξεκίνησε τώρα, δεν είναι να προβληθεί το αντίπαλο πολιτικό δέος ως πρότυπο ενάρετης διαχείρισης. Κάτι τέτοιο θα προκαλούσε χάνα.

Ο στόχος είναι να φανεί πως και οι σημερινοί είναι σαν τους χιτσινοούς, δεν διαφέρουν πουθενά, είναι εξίσου διεφθαρμένοι και εξουσιομανείς και όσα πομπωδώς λένε περί ηθικού πλεονεκτήματος είναι απλώς φληναφήματα. Ωστόσο, υπάρχουν και περιπτώσεις που μπορεί να μην έχουν (σε πρώτη ανάγνωση τουλάχιστον) ποινικό ενδιαφέρον, είναι όμως προδήλως προβληματικές στο ηθικό επίπεδο.

Η Αριστερά πρέπει να είναι αυστηρή κυρίως προς το εσωτερικό της, να μη δίνει αφορμές για τέτοιου τύπου κριτική, να μην επιτρέπει να αναπτύσσονται στους κόλπους της εκφυλιστικά φαινόμενα και βεβαίως οφείλει να τιμωρεί παραδειγματικά συμπεριφορές που δεν συνάδουν με την κοσμοθεωρία της. Διαφορετικά, το «όλοι ίδιοι είναι» αυτήν θα βλάψει. Οι άλλοι είναι βρεγμένοι και ως γνωστόν ο βρεγμένος τις ροχάλες δεν τις φοβάται.

